

eTabita

1/2013

Obsah

Pro Tebe a o Tobě

- 3** Neumím si představit (úvodník)
- 17** Módní koutek III - Styl ženy

Ty a svět okolo

- 11** Léčba deprese
- 13** Nemusí sedět doma – letní pobyty pro mládež

Můj příběh

- 9** Ženy mnoha barev a odstínů - Margaret z Keni
- 5** Šťastná matka - Dawidek
- 6** Carolyn Ros - Od zlomenosti k uzdravení
- 5** Babička Ludmila vypráví
- 8** Filipíny - Jak mi Bůh projevil lásku

Dobré čtení

- 4** Přežili jsme konec světa
- 22** Zastav se (báseň)

Představujeme

- 19** Novou generaci, studentský projekt na školách
- 3** Redaktorku časopisu Alenu Šelongovou
- 21** Akce Aglow

Cestománie

- 16** Lednicko-valtický areál

Jak na to?

- 14** Orchideje

Receptárium

- 18** Celerové inspirace

Help

- 20** Křesťanské vzdělávání v regionu Frýdek-Místek

Řekni mi

- 15** Nevycházím s penězi

*Co oko nevidělo a ucho neslyšelo,
co ani člověku na mysl nepřišlo,
připravil Bůh těm, kdo ho milují.
(1. Korintským 2:9)*

**Myslíte, že vydávání Tabity má cenu?
Jste přesvědčeni, že tento časopis lidi povzbudí,
potěší, inspiruje, osloví?
POMOZTE NÁM!**
- modlete se za nás
- podpořte nás finančně
- pošlete nám své články, svědectví, dotazy
- rozšiřujte Tabitu mezi další čtenáře

Pokud chcete přispět na vydávání časopisu Tabita, můžete poslat svůj dar na uvedený účet. Jakákoliv částka je nám pomoci. Děkujeme. Číslo účtu: 2900233343/2010

**Nabízíte, pořádáte, organizujete?
Nabízíme vám inzerci, která se dostane ke 3 000 odběratelů
Tabity. Za velmi nízkou cenu se vaše inzerce dostane
k velkému množství lidí.**
Podmínky inzerce:
Inzerce může být textová (text do 50 slov) nebo plošná (maximum 0,5 strany A4).
Cena uveřejnění v jednom vydání:
textová inzerce – 50 Kč, plošná inzerce – 300,- Kč
Inzeráty zasílejte na adresu etabita@etabita.cz
Redakce si vyhrazuje právo inzerát neuveřejnit.
etabita@etabita.cz

Vydává: Tabita ČR o. s., kolektivní člen KMS.
Redakční rada: Alena Šelongová, Luba Šťastná,
Milena Krumphanzlová, Jana Nogová
Grafická úprava: Alexandra Šillerová
Jazyková korektura: Věra Dvořáková, Milena Krumphanzlová
Překlady: Jaroslava Ponerová
Expedice: Michaela Šťastná
Adresa: Havlíčkovo nám. 548, 28401 Kutná Hora
email: etabita@etabita.cz
IČO: 22756787
Za obsah odpovídá autor článku
Pokud chcete dostávat Tabitu zdarma,
přihlaste se k odběru na stránkách www.etabita.cz
nebo na adrese: expedice@etabita

V minulém čísle bylo v úvodníku mylně uvedeno,
že Josef měl problémy s faraonovou ženou.
Jednalo se o manželku Putifara. Omlouváme se.

Úvodník

Neumím si představit...

Sedím u svého počítače a začínám psát úvodník do jarního čísla Tabity. Pokud má číslo vyjít včas, nezbyvá, než se do toho pustit. Je konec ledna a za okny mrzne. Zima, jako by měla pocit, že když přišla poněkud později, tak se teď pořádně vyřádí. Teploty hluboko pod nulou, sníh, námraza, studený vítr, led. Když jdu ven, oblékám co nejvíc vrstev. Dokonce došlo i na čepici, kterou vzhledem ke svému obličejí vytahuji jen v případě nejvyšší nutnosti.

Nějak si neumím představit, že až budou čtenáři číst Tabitu s tímto úvodníkem, bude vše jinak. Vzduch bude vonět jarem, z trávníku polezou sněženky, občas se nesměle zamodrají první plané krokusy, možná již sem tam zabzučí nějaká včelka, která se nebude moci dočkat čerstvé šťávičky. Ven bude možné vyběhnout jen tak „nalehko“, žádné balení do šály.

Vážně si to v tuto chvíli neumím představit. A to jsem příchod jara vzhledem ke svému věku zažila už mockrát. Přemýšlím, jaké mohou mít představy lidé, kteří něco prostě nikdy nezažili. Kdysi jsme na zimní pobyt na horách vzali chlapce z Kuby. Bylo legrační vidět černou postavu v bílé kombinéze, jak zápasí s běžkami. Říkala jsem si: „Jaké měl asi o zimě představy, když ji do té doby nezažil?“. Jemu zase přišly k smíchu některé naše otázky. Když se ho kdosi ptal, čím doma na Kubě

topili, zazubil se: „Ty se tak blbě ptáš...“

Ty naše představy jsou někdy pěkným oříškem. Někdy docela tvrdým. „Neumím si představit...“ Jak často nás limituje to, že si něco prostě nedokážeme představit. „Tady si žádné řešení neumím představit“. Mnohdy si za tuto větu dosazujeme: „Tady žádné řešení není“. Jak by mohlo být, když si ho neumím představit?

Když Izraelci putovali přes poušť, měli hlad. Volali k Bohu, aby je nasýtil. A Bůh jim poslal manu. Nevím, zda si dělali nějaké představy o tom, co a jak by se mělo stát. Vím ale jistě, že si neuměli představit manu. Nemohli si ji představit, protože do té doby neexistovala. V neřešitelné situaci Bůh dal východisko. Dal řešení, které si nikdo nemohl předem představit, protože do té doby neexistovalo. On tu moc má.

Dívám se z okna. V nejbližších dnech má začít tát a pak se ještě vrátí zima. Nakonec ale přijde jaro. Určitě, i když si to teď jen těžko představuji. Mám už takovou zkušenost. A mám zkušenost, že i když se v mém životě často zdálo, že není řešení, že není východisko, nakonec ho Bůh dal. Často jinak, než jsem si představovala, někdy dal řešení, i když jsem si neuměla představit, že by nějaké mohlo existovat.

Luba Šťastná

Představujeme

redaktorku Tabity
Alenu Šelongovou

„Vším jsem byl rád.“ Platí tento citát i o Tobě?

Víme, že jsi ve svém životě měla již mnoho zaměstnání i mnoho koníčků. Co vše to bylo?

No to by bylo na půl Tabity, ale ve zkratce: zahradníci, úředníci, učitelkou autoškoly, správcovou rekreační chaty (mimo jiné také uklízečkou), osobní asistentkou pro postižené, nezaměstnanou, pedagogickou asistentkou, učitelkou, misijní pracovníci, důchodkyní, šéfredaktorkou tištěné Tabity, která „zemřela“, ale znovu ožila na internetu, takže pokračuji, jsem členkou obecního zastupitelstva, no a teď ještě prezidentkou Aglow.

Jinak mám ráda ruční práce, ale ani jednu nedělám „pořádně“, co se trochu naučím, snažím se předávat dál. Je úžasné, když ve vašich rukou vznikají nové věci a pak s nimi uděláte radost druhým tím, že je darujete.

Kromě práce v církvi ses minulý rok stala národní prezidentkou Aglow. Co to pro tebe znamená?

Nikdy jsem se nebála nových věcí, ale mé ambice nedosahovaly tak daleko - na to být prezidentkou. Aglow pro mě vždycky hodně znamenalo, protože mi velmi pomohlo v době, kdy jsem pomoc potřebovala. Mou touhou a ambicí je žít v Boží blízkosti, konat jeho vůli, být mu poslušnou. Dnes mě Pán dovedl na toto místo. Vím, že na to nemám, ale vím, že na to má On, a když mě tam postavil, vím, že v tom nejsem sama a že se postará. A pokud nebude chtít, abych na tomto místě stála, prostě odejdu tam, kam mě pošle.

Bydlíš na konci světa. Má to nějaké kouzlo?

Jsem stále jako na rekreaci, lidé za to platí, já tam bydlím. Je to na konci světa, ale blízko nebe.

Jak odpočíváš?

Co to je odpočívání? Je to letos právě čtyřicet let, co jsem vdaná. Na společné dovolené u moře jsme byli jednou a letos chceme jet s rodinou podruhé. Odpočívám nejraději doma, mám ráda kolem sebe blízkou rodinu, maluji na hedvábí, něco pletu nebo čtu, a když si chci odpočinout od všeho, pak si sednu do auta a jedu. Ani někdy nevím kam, ale jedu, jsem sama jen s Bohem, kterému otevírám své srdce.

Máš nějaká tajná přání?

Mám, ale když jsou tajná, nebudu je prozrazovat.

Ptala se Luba Šťastná

Přežili jsme konec světa

Jestliže čtete tento článek, pak může být nadpis článku i vaším konstatováním. Konec světa, který podle starého mayského kalendáře měl nastat 21. 12. 2012, viditelně nenastal, žijeme a svět běží dál. Sám mohu říci, že to byl ostatně už několikátý konec světa, který za můj snad ještě nedlouhý život pamatuji. Na 23. duben 1990 předpověděla věštkyně Elizabeth Clareová nukleární holokaust. Prvního ledna roku 2000 se kvůli změně letopočtu měly zhroutit počítačové systémy a způsobit celosvětovou katastrofu. V květnu roku 2003 se naše země měla srazit s tajemnou planetou Nibiru. V předloňském roce proslul proroctvím o konci světa americký kazatel Harold Camping, který jej předpověděl nejprve na 21. května, pak na 21. října. A to nemluvíme o „konicích světa“, které byly vyhlášeny v dřívějších časech. Nic se nikdy nestalo. Ani loňský prosinec nebyl výjimkou. Svět se točí dál a žádná planeta, sluneční či elektromagnetická bouře jeho chod zatím nezastavila.

Zpětně tak můžeme s úsměvem pohlížet na ty, kteří část loňského prosince věnovali bednění svých oken nebo zásobování potravinami v betonových podzemních bunkrech. Usmívat se můžeme i nad jednáním těch, kteří v honbě za „dobrodružstvím“ neváhali utratit své peníze jen proto, aby se dostali na „speciální“ místa, kde se konec světa projeví nejprve. Z pohledu po „konci světa“ zůstává nad jejich počínáním často rozum stát. Radovat se z takového jednání mohou snad jen majitelé obchodů s věcmi pro přežití, cestovní kanceláře lákající turisty na konec světa nebo fanatičtí kazatelé, kteří svým poselstvím o konci světa k sobě vážou snadno manipulovatelné ovečky. Ti všichni mohou už teď vyhlížet 17. prosinec 2020, kdy se „zaručeně“ dostaví další konec světa. Tentokrát v tom bude mít prsty planeta Sedna. A kdyby to opět nevyšlo, pak tu jsou ještě roky 2060 či 2240, kdy má údajně přijít konec světa podle Isaaca Newtona, respektive podle židovského Talmudu.

Možná bychom se nad poselstvím o konci světa mohli jen usmívat a mávnout nad ním rukou. Vždyť máme už tolik zaručených konců světa za sebou a máme tedy zkušenosti, že je to jen nafouknutá bublina, která vždy zase splaskne. Mohli bychom tedy pustit

konec světa z hlavy a ponechat je jen blouznivcům a pošetilcům. Mám však za to, že by to byla chyba. Konec světa nepatří totiž jen do sci-fi filmů a tajemných proroctví. Hovoří o něm i Bible, kterou sám považuji za seriózní literaturu. Konec světa připodobňuje Bible mimo jiné k porodu. Stanovovat proto přesné datum konce světa je proto podobné, jako když někdo dopředu stanovuje přesný čas narození dítěte. Byla by to pošetilost. Stejná pošetilost by však byla říkat, že se nic neděje, když se ženě zvětšuje břicho a cítí pohyby něčeho nového, co ještě není vidět, ale s čím se už musí počítat.

Bible svou zvěstí o konci světa nechce lidi strašit. Mnohem více nás chce vést k tomu, abychom se na něj připravovali. Jde o přípravu na setkání s Bohem. Setkání s tím, kdo stál na počátku tohoto světa a kdo bude stát i na jeho konci. Nejlepší přípravou na konec světa tedy není nákup potravin či monočlánků, ale odpověď na otázku: „Jak obstojím před Stvořitelem?“ Jen tehdy, pokud obstojíme, pokud projdeme „ze smrti do života“, budeme moci naplno říci: „Přežili jsme konec světa“.

Miloš Hejzlar
kazatel CB Kutná Hora

Dawidek

Vloudila se chybička.

V minulém čísle jsme přinesli svědectví o úžasném zázraku v jedné rodině. Po vydání čísla jsme dostali dopis, kde autorka článku mimo jiné píše:

... akorát „menší problém“ je v tom, že se již víc jak 10 let nejmenuji Wrzecionková, jak je uvedeno pod mým článkem, ale Kantorová....

Za chybu se omlouváme a přinášíme fotografii Dawidka s rodiči.

Šťastná matka

Když jsem dospívala, často jsem kolem sebe slyšela varování typu: „Když se vdáš, raději neměj hned děti, nejdříve si společně užívejte!“, „Nejhorší je, že se při dětech nevyspíš.“, „Už nebudeš mít čas na sebe.“, „Hádky s manželem přicházejí hlavně s dětmi.“ apod. Slyšela jsem, že děti přinášejí především starosti. O radostech jsem slyšela mluvit minimálně. Později jsem se setkala s tehdy ještě nevěřící ženou, která mluvila zcela opačně. S nadšením jí vlastní mi líčila, že její nejlepší roky byly ty strávené s dětmi doma. Tomu jsem uvěřila a těšila se, že i já to tak budu prožívat.

Když jsme pak s manželem roky čekali na zázrak v podobě miminka, nacházela jsem v bibli spoustu nádherných zaslíbení, co se týče dětí. Zamílovala jsem si verš „On neplodnou usazuje v domě, jako šťastnou matku dětí“. To slovo „šťastnou“ mi uvízlo v mysli a já uvěřila Bohu, že děti jsou nejen požehnáním od Hospodina, jak bible píše na jiném místě, ale že žena jako matka může být šťastná. Ne utahaná, vyčerpaná, vynervovaná, jak s oblibou matku líčí tento svět. Ale i když je kolem dítěte spousta starostí, Boží vůle pro matku je, aby byla šťastná. A to já díky Bohu jsem. I když jsem měsíce prozatím neprospala celou noc v kuse, ranní úsměv našeho batolátka mě nastartuje a já s Božím požehnáním můžu znovu jít radostně vstříc přebalování, krmení i nekončícímu uklízení. Nikdy bych neměnila!

Přeji tedy všem maminkám, ať v každodenních povinnostech především vidí požehnání a štěstí, že se mají o koho starat. Jsou totiž i takové ženy, které by se rády staraly, ale nemají o koho. Víím, o čem mluvím, sama jsem to prožívala osm let.

Lenka Kantorová

Babička Ludmila vypráví (pokračování)

Psal se rok 1948, v Československu nastoupili k moci komunisté. Ty jsi byla ve Švýcarsku na biblické škole. Co bylo dál?

Stále jsem se chystala na misií.

Velice na mne zapůsobilo jedno mocné kázání Dr. Oswalda Smithe na prostý rozkaz Pána Ježíše při nasycení tisíců: „Dejte vy jim jísti!“. Působivě líčil, co by se stalo, kdyby učedníci krmili jen první řady a na poslední nemysleli. Ti v prvních řadách by se přecpali, ti v posledních by umírali hladem. A co děláme my? Naši lidé v kostelech už kolikrát ani nechtějí přijímat slovo Boží, které jim cpeme horem dolem, a ty „poslední řady“ zatím hynou hladem.

Tak jsem si řešila otázku, kde jsou pro mne ty „poslední řady“.

Kam ses chystala?

Táhlo mne to do Afriky, i když mi už bylo jasné, že to asi do Lambarene k panu doktorovi Schweitzerovi nebude. Mým snem byl dětský domov někde v Čadu, kde bych se ujímala muslimských dětí a přes ně získávala cestu k srdcím dospělých. Nezalekla jsem se ani arabštiny a začala se ji učit již během školy.

Dostala ses během té doby domů do Čech?

Když jsem po druhém semestru odjížděla na zimní praktikum 1948-49 do Československa, tak jsem se vlastně přišla se svými přáteli a příbuznými rozloučit. Už se zřejmě nikdy do komunistické vlasti nevrátím. Moje cesta vede do Afriky. I když i v Čechách jsem viděla mnohé „poslední řady“.

Nebála ses života „misionáře“? Neměla jsi strach?

Ne, byla jsem si jistá, že se o mne Bůh vždy postará. Když On řekne „Pojď!“, je v něm síla k vykročení, když řekne „Neboj se!“, je v něm moc k přemáhání strachu. Víte, že v Bibli je příkaz „Neboj se!“ celkem 366x? Máme tedy jeden pro každý den i v přestupném roce. Bible, to nejsou informace, ale živé, mocné Slovo, které se děje.

Jako dnes vidím před sebou misionáře Waltera Landolta a slyším Waltrovo nezapomenutelné svědectví, zakončené slovy vděčnosti Pánu misie: „Všecko, co jsme potřebovali, nám Pán dal!“ Po chvíli, když si snad uvědomil, že to asi nebylo všecko, co si přáli, dodal: „A co nám nedal, to prostě nepotřebujeme!“

Co bylo dál? A co znamená **BILADAJ**?

Na tyto otázky nám babička Ludmila odpoví v dalším čísle Tabity.

Ptala se Luba Šťastná

Carolyn Ros

Od modelingu k misii

Stejně jako život každého z nás i život Carolyn Rosové ovlivnila její rozhodnutí – některá dobrá, jiná špatná. Ve své poslední knize *Mirror, Mirror: a Reflected Life* popisuje svoji cestu od zlomenosti k uzdravení a obnově.

Dětství strávila v Japonsku, kde její rodiče působili jako misionáři. Kromě šťastných vzpomínek však během této doby došlo i k některým traumatizujícím událostem, které v ní vyvolávaly strach a přesvědčení, že svět kolem ní není bezpečným místem pro život. Tyto obavy vyvolala strašná autonehoda, vloupání u nich doma, strach z japonské mafie, hurikánů a zemětřesení.

Když jí bylo čtrnáct, podepsala smlouvu s modelingovou agenturou. Byla vystavena neustálým kritickým poznámkám o své velikosti a váze ze strany majitelky této agentury. Přestože byla štíhlá, oproti Japonkám byla vyšší a statnější, a tak snadno uvěřila lžím o svém vzhledu. Jedna kamarádka jí poradila, že by svůj problém mohla vyřešit pomocí zvracení. Může sníst prakticky cokoli, pak si strčí prst do krku a je to. Carolyn od prvního okamžiku, kdy to zkusila, cítila zahanbení a vinu. Zároveň však měla pocit, že má v ruce klíč k řešení svých váhových problémů. Svě tajemství skrývala i před milujícími rodiči a žila v neustálém strachu z odhalení.

Ve škole se Carolyn dařilo a učení ji bavilo. Ačkoli její rodiče byli upřímně věřící křesťané, Carolyn se začala kromě křesťanství zajímat i o buddhismus,

kteřý je všude obklopoval. Dokonce s přítelkyní strávila víkend v horách s buddhistickým mnichem. „Tehdy mi to připadalo zcela neškodné, strávit víkend v chrámu ponořená do starodávných rituálů a modliteb. Ale když jsem se dobrovolně vystavila této úrovni duchovního působení, zastřela mne temnota, která se zprvu zdála téměř neznatelná, avšak v důsledku mě dostávala ještě hlouběji do propasti samoty.“ Carolyn se domnívala, že je možné zkombinovat víru v Boha svých rodičů s vírou v jiné bohy, ale výsledek byl ten, že její duše byla naplněna zmatkem.

Po střední škole byla přijata na univerzitu v americkém Seattlu. Při cestě do USA strávila nějaký čas cestováním po Evropě. V Kodani se jí stala vážná dopravní nehoda. Na operačním sále náhle uslyšela hlas, který k ní promlouval z hloubi jejího ducha: „Carolyn,

nikde neschovám.“ Otevřela tedy namátkou nějakou stránku a četla: „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův.“ (Jeremjáš 29:11-14) Ta slova se dotkla jejího ducha jako hojivý balzám. Objevilo se před ní cosi nového – naděje! „Na této důležité životní křižovatce mi začalo svítat. Bůh, který se mi zjevoval, neměl nic společného s buddhistickým učením, s nímž jsem si zahrávala.

Během studií na univerzitě jí v srdci stále rezonovala ta naléhavá slova z nemocnice. Uvědomila si, že místo aby svůj život zahodila, může ho odevzdat Bohu. Když

nezahazuj svůj život.“ Byla zmatená, vždyť se jen pokoušela najít smysl života, avšak její intelektuální zkoumání buddhismu v ní pouze vyvolalo ještě větší pocit beznaděje a zoufalství, ačkoli zdánlivě zaslibovalo mír a pokoj.

Poté co byla propuštěna z nemocnice, vytáhla z kufru malou Bibli. Neměla moc ve zvyku ji číst, a tak nevěděla, kde začít. Co asi Bůh řekne na její skrytá tajemství? Určitě ji nepřijme. „Děsilo mě pomyšlení, že se před jeho vševidoucíma očima

se takhle rozhodla, začal se zmatek, který měla dosud v mysli, ustupovat. „Začala jsem si uvědomovat, že odpovědi, které jsem hledala, nějak souvisely s těmi verši, které jsem náhodně četla před několika měsíci. Dostala jsem nabídku nového života, nové budoucnosti. Zoufale jsem se toužila změnit, ale věděla jsem, že sama na to nemám sílu. Mohl by mě Bůh milovat takovou, jaká jsem tehdy byla, nebo bych se musela nejprve změnit?“

Přítelkyně z univerzity ji povzbudila, aby u Boha hledala pomoc a odpuštění. On jí dá sílu odpustit i sobě samé. „Bylo těžké vyznat vlastní zlomenost, ale nakonec jsem se dostala do bodu, kdy jsem byla rozhodnutá setkat se s Bohem v tom stavu, v jakém jsem byla. A přesně to se i stalo. Poprvé jsem v duchu pocítila úlevu. Cítila jsem odpuštění a také jiskřičku naděje.“ Bůh jí dal i sílu vypořádat se s bulimií. V jejím životě došlo k další dramatické události. Byla naplněna Duchem svatým a zakusila dosud nepoznanou radost a svobodu. Poprosila Boha, aby ji zcela osvobodil ode všech svázaností. Pocítila novou naději, závan svobody a také to, jak chutná úplně nový život. Ale čekala ji ještě jedna zkouška. Když se chtěla o tento nový zážitek podělit se svým chlapcem, s kterým už dlouho chodila a s nímž už i plánovali svatbu, setkala se s neočekávanou reakcí. Oznámil jí, že si musí vybrat mezi ním a Bohem. Kdyby to byl řekl předtím, než byla naplněna Duchem svatým, jistě by si vybrala jeho, ale nyní už nemohla před Bohem upřednostnit nikoho, a tak mu tiše odpověděla, že si vybrala Boha. Té noci ležela Carolyn na posteli v slzách.

Byla připravena vzdát se někoho, koho milovala už celá léta, ve prospěch Někoho, koho teprve začala poznávat? Odváží se důvěřovat Bohu a svěřit mu svou pošramocenou minulost, své zlomené srdce a teď i zdánlivě zničenou budoucnost? Ale jak tam tak ležela, stalo se něco neobvyklého. Zalil ji pocit hlubokého pokoje. Náhle pocítila, že tím svět nekončí, ale spíše začíná něco nového. A znova se ozvala ta známá slova: „Nezahazuj svůj život.“ Tentokrát se k nim však přidalo ještě něco dalšího: „Mám s tebou myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci ti dát naději do budoucnosti.“ Carolyn už studium na univerzitě nedokončila, ale přestěhovala se do Anglie, kde navštěvovala biblickou školu a kde se také setkala se svým budoucím manželem. První dva roky po svatbě strávili vyučováním v Japonsku, pak se přestěhovali do Nizozemska. Tam dlouhá léta sloužili mládeži, mj. jako pastoři mládeže v jednom velkém sboru. Od roku 1986 spolupracují s Mládeží s misíí (YWAM) v Amsterdamu. Její manžel však po operaci nádoru na mozku ztratil paměť, nepoznával svoji rodinu, nevěděl, kým je, měl těžké epileptické záchvaty, trpěl afázií a do

normálního života se postupně vrátil jen díky Boží milosti a nesmírné obětavosti svých nejbližších. V současnosti vyučuje a působí jako technický ředitel v Amsterdamu. Rosovi také provozují hostovský dům, v němž nabízejí ubytování komukoli, kdo zrovna projíždí jejich městem. Carolyn napsala dvě knihy, přičemž kniha *Broken Dreams, Fulfilled Promises*, která byla přeložena do češtiny jako *Cesta z údolí nářků (O ženě, která neztratila naději)*, pojednává právě o tom životním období, jež následovalo po manželově operaci. Rosovi mají čtyři dospělé děti a osm vnoučat. Carolyn nyní cestuje a přednáší ve školách, církvích a na konferencích YWAM po celém světě.

Janice Winnes
překlad Jaroslava Ponerová

Sestra Carolin bude hlavní mluvčí na letošní Národní konferenci Aglow. Informace o této konferenci naleznete na straně [21](#)

Jak mi Bůh projevil lásku

Po více než roce pobytu v asijské zemi nám Bůh dovolil podívat se zpátky do vlasti. Po necelých čtyřech týdnech strávených s rodinou a přáteli jsme se s manželem chystali zpátky na Filipíny. Těsně před odjezdem mi moje starší sestra dala dárek. Byl pro mě moc vzácný – koupelová sůl z Mrtvého moře v aromatickém oleji. Moc mě její dar potěšil. Již nám nezbývalo moc času, a tak jsem si sůl uschovala do sbaleného příručního zavazadla a rychle jsme jeli na nádraží. Plánovala jsem si dárek před odletem přemístit do hlavního zavazadla, protože kosmetika může být v příručním zavazadle jen v miniaturních lahvičkách, a ta, kterou jsem dostala, několiknásobně přesahovala maximální limit mililitrů, které jsou povoleny v jednom balení. Aniž bych si na to vzpomněla, už jsme byli odbaveni a kráčeli jsme halou ke vstupním dveřím do místnosti, kde se shromažďují všichni

pasažéři čekající na stejný let. Těsně před vstupem do oné místnosti musí každý projít tzv. rentgenem. Všichni cestující položí svá příruční zavazadla na pás, kde jsou kontrolována, zda neobsahují nic, co není dovoleno mít u sebe v letadle. Zaměstnanec, který kontroloval monitory, zrovna hovořil s kolegou a mého zavazadla si nevšiml. Já jsem byla klidná, protože jsem na svůj dárek úplně zapomněla. Ještě předtím, než jsme nastoupili do letadla, otevřela jsem své příruční zavazadlo s myšlenkou vytáhnout si knížku a zkrátit si chvíle čekání čtením. Jaké bylo mé zděšení, když jsem si uvědomila, že dárek, který je v mém zavazadle, patří na seznam „nedovolených“ věcí. On by to asi nebyl takový problém, kdyby letadlo letělo přímo do cílové destinace. Ale já měla ještě dvakrát měnit letadlo, a tudíž ještě dvakrát procházet rentgenem. Srdce se mi sevřelo a ve skrytu duše jsem se

modlila k Bohu, abych nemusela přijít o sestřin dárek. Nemohu říct, že jsem neměla strach, když jsem procházela dalšími kontrolami, protože jsem si uvědomovala, že kdykoli mohu přijít o pro mne velmi cennou věc. Bůh to zařídil tak dokonale, že se to nedá ani popsat. Pokaždé se stala nějaká kuriózní situace, že kontrolor ignoroval mé zavazadlo a tak jsem o svůj dárek nepřišla.

Když jsem nad celou situací přemýšlela, uvědomila jsem si, jak mne má Bůh rád. Cítila jsem obrovskou lásku projevenou něčím tak obyčejným. Někdo by to mohl nazvat štěstím. Já to nazývám Boží svrchovanou láskou. On ví nejlépe, čím nás potěšit. Může si k tomu použít i naši vlastní nepozornost. Buďme citliví k tomu, jak k nám Bůh mluví. Mohou to být právě každodenní maličkosti.

Rutik

Ženy mnoha barev a odstínů: Margaret z Keni

Margaret Kimuyu jsem poprvé potkala v Indii v lednu 2012. Spolu se svou přítelkyní Dorothy přiletěla z Keni, aby se s námi setkala kvůli křesťanské službě ve městě Visakhapatnam v Indii, které se nachází na břehu Bengálského zálivu. Členové týmu byli většinou Mexičané, kteří anglicky moc neuměli, a tak jsme s Margaret a Dorothy držely při sobě. Když týden služby skončil a všichni jsme se rozjížděli do svých zemí, mé nové keňské přítelkyně mi řekly: „Přijed' k nám do Keni na návštěvu!“

A tak jsem jela. V říjnu 2012 jsem letěla do Nairobi v Keni, abych se s Margaret znovu setkala. Měla jsem zájem vidět z první ruky práci, kterou dělá v nairobských slumech. To, jak Margaret s touto prací začala, je zajímavý příběh.

Když byla malá, udělali na Margaret velký dojem misionáři, kteří pracovali v jejím domovském sboru. Opustili svou rodinu i rodnou zemi, aby pomohli jejím lidem. I ona chtěla být misionářkou. Avšak poté, co se vdala a založila rodinu, na svou misijní vizi zapomněla. Roku 1987, když už měla tři malé děti, jí našli na mozku velký nádor. Té noci měla sen, který měl změnit celý její život. V tom snu viděla Boha a zeptala se ho: „Proč mě chceš nechat umřít, když mám tak malé děti?“ Bůh odpověděl: „Pamatuj se si, že jsem tě žádal, abys šířila evangelium? Jsi ochotná jít?“ Ona řekla: „Ano, jsem ochotná!“ Bůh jí pak řekl, že si nemůže používat lidi, kteří jsou zahořklí, a ona má odpustit dvěma lidem, které jmenoval, „dnes, ne zítra.“ Pak se probudila. Byly tři hodiny ráno a její manžel ji utěšoval: „To je v pořádku.“ Myslel si, že má strach z operace, ale ona si spíš dělala starost, jak najde do druhého dne ty dva lidi!

Ale zpráva, že umírá, se mezitím rozšířila rychlostí blesku a domů k ní začali přicházet různí lidé včetně těch dvou, kterým měla odpustit. Když odpustila tomu prvnímu, řekla, že „měla pocit, jako by se jí vyčistil mozek“. Když odpustila tomu druhému, okamžitě měla pocit, jako by jí z nohou spadly řetězy. Tři dny po operaci už sdílela evangelium s ostatními pacienty. Brzy poté se vrátila domů a začala pracovat ve slumech.

V nairobských slumech žije cca 2,5 milionů obyvatel, což představuje 60 % populace Nairobi na pouhých 6 % půdy. Kibera je oblastí, kde žije téměř milion obyvatel slumu. Chatrče, které lemují špinavé uličky s otevřenými kanály a nahromaděnými odpadky, nejsou vybaveny takřka vůbec elektřinou. Nejsou zde žádné odpadní trubky na záchody nebo rozvod tekoucí vody, a tak se 600 obyvatel slumu musí dělit o jednu latrínu (díru v zemi). V současnosti jsou v celé Kibeře pouze dva vodovodní kohoutky.

I first met Margaret Kimuyu in India in January, 2012. She and her friend, Dorothy, had flown in from Kenya to meet the rest of us for Christian ministry in the city of Viahakhapatnam in India, which sits on the coast of the Sea of Bengal. Most of the team was Mexican and didn't speak much English, so Margaret, Dorothy and I “hung out” together. When the ministry week was over, and we were all going to our respective countries, these new Kenyan friends told me, “Come, visit us in Kenya!”

And so I did. In October, 2012, I went to Nairobi, Kenya see Margaret again. I was interested to see first-hand the work that she was doing in the slums of Nairobi. How Margaret started this work, is an interesting story.

As a child, Margaret had been impressed by missionaries that worked in her church who had left family and their homeland in order to help her people. She, too, wanted to be a missionary. But after getting married and starting a family, she forgot her mission vision. Then in 1987, with three young children, she was diagnosed with a large brain tumor. That night she had a dream that would change her life. In the dream she saw God, and she asked Him “Why are you taking my life when I have such small children?” God replied, “Remember I asked you to share the Gospel? Are you willing to go?” She said, “Yes, I am willing!” God then told her that He could not use people who were bitter, and she must forgive two persons that He named “today and not tomorrow”. Then she woke up. It was 3AM, and her husband comforted her, “It's OK”. He thought I was worried about surgery, but instead she was concerned about how she was supposed to find these two people before tomorrow!

But news that she was dying had already spread “like wildfire” and people began coming to her house that day, including the two that she was to forgive. When she forgave the first she said “it felt like my brain was being swept”. When she forgave the second person, immediately she felt like chains were rolling off her feet. Three days after surgery, she was sharing the Gospel with other patients. Soon after she returned home, she started her work in the slums.

There are about 2.5 million slum dwellers in Nairobi which is 60% of Nairobi's population within just 6% of the land space. Kibera is the area that houses almost 1 million of these slum dwellers. There is almost no electricity available to the shacks that line the dirt alleys, with open sewers and piled up trash. There is no plumbing for toilets or running water, so 600 of Kibera dwellers need to share one latrine (hole in the ground), and currently there is only two water spigots for all of Kibera to share.

Kibera je největší slum v Africe a jeden z největších na světě – a právě zde Margaret založila školu s 280 dětmi (od předškoláků do 8. třídy) a sbor. Někteří žáci nemohou zaplatit ani minimální poplatek potřebný pro návštěvu školy (odpovídající cca 100 Kč za měsíc) – na školní potřeby, platy učitelů a dvě jídla denně. Jídlo, které dostávají ve škole, je pro většinu dětí jediné jídlo, kterého se jim během dne dostane. Margaret podporuje tuto práci z vlastních zdrojů a z příspěvků, které dostává Slum Outreach Ministries International.

Margaret spolu se svým manželem oslavili 35. výročí svatby. Mají tři dospělé děti: dvě žijí v Nairobi, syn žije v USA a také mají jedno vnouče. Její manžel Peter je profesorem ekonomie a zakladatelem School of Economics na Univerzitě v Nairobi. Z pověření keňského prezidenta jako jeden z předních keňských ekonomů také často cestuje na mezinárodní konference. K autoritě mu svěřené přistupuje s pokorou. S láskou káže ve sboru, který tam založili, a plně se zapojuje i do služby ve slumu.

překlad Jaroslava Ponerová

Více se můžete dozvědět na jejích internetových stránkách www.somi.or.ke.

Kibera is the biggest slum in Africa and one of the biggest in the world, and it is here that Margaret has established a school with 280 children (pre-school to 8th level), and a church. Some of the students cannot pay even the minimal funds needed to attend the school (equivalent to about \$5 a month)—for supplies, teachers, and two meals a day. The meals they receive at school, for most of the children, are the only meals they have in a day. She supports this work herself and with contributions that are received to Slum Outreach Ministries International.

Margaret and her husband have been married for 35 years and they have three adult children, two living in Nairobi and a son living in the United States, and one grandbaby. Her husband, Peter, is a professor of economics and founder of the School of Economics at the University of Nairobi. He is also an appointee to the Kenyan president, and travels often to international conferences as one of Kenya's leading economists. He carries his authority with humility. He loves to preach in the church they have established there, and is fully engaged in the slum ministry.

Janice Winnes

You can find out more at her website www.somi.or.ke.

Léčba deprese

Deprese je nemoc léčitelná, a to u každém věku

Platí pravidlo, že čím dříve se s léčbou začne, tím lepší bude výsledek. Léčba bývá postupná a dlouhodobá. Úspěšnost léčby a vývoj nemoci může nejlépe zhodnotit ošetřující lékař. Je velkou chybou, pokud pacient sám přestane užívat léky. Proces uzdravování je provázen výkyvy stavu. I když je depresivní epizoda již na ústupu, pacient je stále ještě dost zranitelný.

Deprese se léčí léky, které se nazývají psychofarmaka, ale i dalšími prostředky. Nejdůležitější léčbou pro samotnou depresi je užívání antidepresiv. Dělíme je do několika skupin podle chemické struktury a mechanismu účinku na systémy chemické komunikace nervových buněk v mozku. Jedná se zejména o noradrenalinový, serotoninový a dopaminový systém v mozku.

V minulosti se předepisovala tzv. cyklická antidepresiva, pocházející z konce 50. a 60. let minulého století. Léky této skupiny měly mnohem rychlejší nástup účinku, ale oproti moderním antidepresivům měly mnohem více vedlejších nežádoucích účinků - např. ospalost. Moderní léky této skupiny mají sice pozvolnější nástup účinku, avšak dlouhodobě mají minimum nepříznivých vedlejších účinků. Pokud se však nějaké vedlejší účinky

projeví, což nebývá pravidlem, je třeba se o nich zmínit svému lékaři a ten zváží další postup. Doba začátku účinku léků této skupiny je obvykle 14 dní, někdy i měsíc. Pokud se stav výrazně nezlepší ani po měsíčním užívání, je třeba se poradit se svým lékařem.

K léčbě doprovodné nespavosti se užívají léky nazývané hypnotika. V současné době se nejvíce předepisují hypnotika 3. generace, která mají menší sklon ke vzniku závislosti. Na počátku léčby je nutné často přidat i další uklidňující léky. Jedná se o tzv. anxiolytika, která krátkodobě zmírňují vyčerpávající úzkost a psychické napětí.

Když dojde ke zlepšení zdravotního stavu, užívání léku je možné upravit a postupně snižovat dávkování. Vždy však až po poradě s lékařem. Pokud pacient přestane užívat léky bez souhlasu lékaře, může dojít k recidívám a onemocnění se může dostat do chronického stadia.

Psychofarmaka nejsou zázračné léky, ale zásadně podporují uzdravení. Dochází ke zmírnění úzkosti, strachu a ke zlepšení nálady. Je dobré naučit se brát léky s vděčností. Oproti tomu alkohol není v žádném případě lék na depresi, právě naopak. Může ji vyvolat nebo prohloubit. V depresi nepomohou ani alternativ-

ní praktiky (léčitelé, homeopatie, akupunktura apod.).

Důležitým krokem k uzdravení po stabilizaci stavu léky je rovněž změna životního stylu. Jedná se o změnu myšlení, dostatek odpočinku a zdravého pohybového režimu, vyhýbání se stresovým situacím a podobně. Věřící pacienti by měli mít možnost v láskyplném doprovodu jiným věřícím projít procesem vnitřního uzdravení. Jde o odpuštění, obnovu myšlení pravdami z Božího slova, přijetí sebe sama a osvobození od emocionální svázanosti.

Vhodnou součástí léčby poskytující podporu je rovněž psychoterapie. Pomáhá hlouběji porozumět tomu, co se s člověkem děje. Může jít o psychoterapii individuální, skupinovou nebo rodinnou. U kognitivně-behaviorální terapie se mimo jiné trénují dovednosti potřebné pro zvládnání stresových situací.

Další podpůrnou metodou je fototerapie - léčba jasným světlem. Je to bezpečná a účinná biologická léčba, která se osvědčila u lidí trpících sezónní poruchou nálady v podzimních a zimních měsících. Jde o vystavení se svitu fotolamp, které produkují bílé světlo nad 2500 luxů, v časných ranních a dopoledních hodinách.

Pohybový režim na náš duševní život působí tím, že uvolňuje endorfiny, které významně působí proti depresivní náladě. Většina lidí trpících depresí snáší zpočátku fyzickou zátěž hůře, obávají se tělesných příznaků námahy. Proto je dobré začít pozvolna například krátkými procházkami a zvyšovat fyzické nároky postupně. Je třeba vyhledat si radostný způsob pohybu, který přináší pocit vnitřního uvolnění.

Pokud se s léčbou začne včas, je na místě ambulantní léčba. V případě těžkých depresí a ohrožení pacienta na životě (sebevražedné pokusy) je nezbytná urychlená hospitalizace.

Na závěr chci ještě zdůraznit, že s realistickým postojem k depresi, správně kombinovanou léčbou a trpělivým a laskavým přístupem okolí k nemocnému lze tuto nemoc úspěšně léčit.

MUDr. Darina Sedláčková

Napsali nám

Vážení,

máme 91letého dědečka, otce naší manželky, kterého máme na starost vždy ob týden. Po smrti babičky před pěti lety mu začaly různé potíže, které se stupňovaly. Psychiatr, a to dosti starý (kolem 60 let), mu předepsal Neuro, aby jej podle potřeby užíval v minimální dávce. Problémy se postupně zhoršovaly – strach ze smrti, strach vycházet, poruchy spánku, nezáměr o cokoli kromě svého zdravotního stavu, neustálé měření tlaku atp. Domnívali jsme se, že to jaksi patří ke stáří. K tomu, aby čelil problémům, si dědeček stále zvyšoval dávky Neuro, přičemž psychiatr stále tvrdil, že to je jen nepatrná dávka. Naštěstí jsem si přečetl v Tabitě svědectví o depresi a napadlo mě, zda to není případ našeho dědečka. Změnili jsme psychiatra a po změně medikace jsme do čtrnácti dnů viděli pokrok. Nyní po osmi týdnech je změna podstatná, přestože některé obavy ještě přetrvávají, ale dědeček může být i několik hodin sám, aniž by propadal beznaději, dobře spí a má zájem o politiku i kulturu. Zůstal mu ale návyk na Neuro, jehož dávky se postupně snižovaly a nyní je téměř vysazen.

Při hovoru s dalšími lidmi zjišťuji, že podobné problémy u starých lidí jsou velmi rozšířené a většinou neléčené, čímž trpí nejen oni, ale i okolí, které o staré lidi pečuje. Bohužel praktičtí lékaři to asi mnohdy nepoznají, ale je podivné, že to nepoznají ani psychiatři s mnohaletou praxí.

J. U., Brno

Nemusí sedět doma, aneb až se prázdniny zeptají...

Letní pobyty pro mládež

Posledního srpna působí prázdniny zoufale krátce. Jak to, že tak utekly? Jak přežijí celých dalších deset školních měsíců? Ale dva měsíce volna nejsou málo. Po dvanáctém roce se už málokdo těší, že je celé stráví s rodiči (ne že by nechtěl jet s rodinou k moři nebo na hory, u babičky se to taky nějaký čas snese, ale co dělají kamarádi – o to jde mnohem víc). Ovšem ten náš dvanáctiletý (nebo třináctí, čtrnáctí, patnáctí – prostě tak rychle z toho nevyrostete) má často ještě jednu speciální vlastnost, nad kterou jeho rodiče krouží hlavou, sílí, křičí, ale tím vším se nic nemění – že totiž nechce nic „užitečného“ dělat. V podstatě je ochoten strávit celé letní dny u notebooku. Nebo u telky. V lepším případě u bazénu. Určitě se nechce zapojit do domácích prací, nechce zorganizovat výlet a ohledně jakékoliv aktivity dlouho váhá, a pak se rozhodne – že ne. Z křesla ho zdvihne pozvání kamarádů někam vyrazit – nejprve vyrazí do koupelny a po třech hodinách ji opouští směrem k plánovanému srazu.

Není to vada, není třeba to zlomit ani jinak likvidovat, je to běh života. Pro naše milé dospívající jsou to jejich vrstevníci, kdo jim pomáhá najít svoje já, a být to tak musí. Pokud si ovšem vyberou špatnou partu, může celé to hledání dopadnout katastrofálně.

Po dlouhém úvodu jednoznačná výpověď – můžeme-li udělat něco pro to, aby naše děti jely na křesťanskou akci, tak do toho. Brzo už to bude mimo naši sféru vlivu. Zatím jim ještě můžeme poradit a „povzbudit“ je. Když se rozhlídím po teenagerech na akcích naší mládeže (KS Praha), jsem Bohu moc vděčná, že tu možnost vůbec mají. Místo, kde je nikdo nekritizuje za image, kde se nemusejí (tolik) stylizovat, kde mohou být mezi lidmi, kteří je mají rádi, a načerpat síly, aby se zase prali se školním prostředím. Pobyt v kolektivu nevěřících kamarádů je důležitý a může být užitečný, ale skutečnou pohodu tam lze těžko zažít.

Jak vybírat letní akce pro děti? Nejlépe zeptat se někoho, kdo tam už byl. Anebo zariskovat. Za svou kariéru vedoucí mládeže, což je posledních patnáct let mého života, si nevzpomínám na nějakou vyloženě škodlivou mládežnickou akci. Tím nejhorším, s čím se můžeme setkat, asi je, že někteří vedoucí mají liberálnější postoj ke křesťanskému životu. Svoje dítě bych na akci takových vedoucích nerada posílala, ale na druhou stranu to není tragédie. Na akci s nevěřícími by se setkali s nesrovnatelně podivnějšími zážitky. Pokud se jako rodiče obáváme, že by pro naše děti mohla být křesťanská akce škodlivá, může se nám stát, že budeme nepříjemně překvapeni tím, jaké akce si naše ratolesti vybírají bez nás (a to ze mě mluví prověřená moudrost, kterou jsem vyzkoušela na několika generacích mládežníků).

Doporučuji vybírat v rámci své denominace. Vaše děti jsou zvyklé na určitý styl zbožnosti a akce pro ně nebude nesrozumitelná a snáze ji přijmou.

Váš drahý svěřenec si samozřejmě už nenechá moc radit. Ale ukázat mu možnosti, nabídnout financování akce a přizpůsobit tomu zbytek rodinného programu, to všechno stojí za to.

Dita Frantíková

Pro inspiraci nabízíme několik tipů na osvědčené akce:

· [UNITED](#) – festival mladých ve Vsetíně

· [Kristfest](#)

· [Fotbalový tábor](#)

· Tábory skautského typu [Royal Rangers](#)

English campy (například ec.kskh.cz; www.facebook.com/EnglishCampsCZ)

· [Word of Life](#) Česká republika

Další možnosti naleznete na internetu nebo například v časopise Život víry.

Orchideje

Tak jsem zase neodolala. Maminka měla v lednu narozeniny, a když jsem v květinářství viděla úžasný Phalaenopsis, bylo jasné, co jí letos přinesu. Byl obrovský. Fialovo-bíle žilhaný, se dvěma rozvětvenými stonky snad metr vysokými a spoustou květů. No nekupte to! Nádhra.

Možná i některé z Vás doma přibyla po zimě orchidej. Zima je totiž doba, kdy se orchideje, konkrétně Phalaenopsis, nejvíce prodávají a za nejpříjemnější ceny v roce. Také je to období, kdy při pěstování v domácím prostředí přirozeně nakvétá. I když je to rostlina už docela populární a známá, něco si o ní povíme.

Phalaenopsis patří společně s dalšími asi 25 000 druhy do čeledi orchidejovitých rostlin. Orchideje se vyskytují na nejrůznějších stanovištích, v tundrách, v tropických pralesích i v našem mírném pásmu. Na našem území roste kolem padesáti druhů orchidejí, všechny jsou ohrožené a tedy zákonem chráněné. Pro svůj růst potřebují specifické podmínky, jinak jim hrozí vyhubení. Možná jste někdy slyšeli o sekání orchidejových luk? Kdyby se louka nepokosila, zarostla by náletovými dřevinami, kdyby se využívala zemědělsky, úplně by ji to zničilo. Proto dobrovolníci sekají louky ručně kosami, čímž je udržují v takovém stavu, že tam stávající druhy orchidejí mohou dále růst.

Na rozdíl od našich druhů, které jsou všechny tzv. terestrické, to znamená, že

žijí v zemi, stejně jako valná většina ostatních zelených rostlin, je mnoho tropických orchidejí tzv. epifytických. To znamená, že jejich původní stanoviště bylo v korunách stromů tropických deštných pralesů. Nejedná se o parazity, jako je např. jmelí. Epifyt se svými vzdušnými kořeny stromu pouze přidržuje. Také jimi přijímá vodu ze vzdušné vlhkosti a živiny ze zbytků listů a kůry uchycených v úžlabí větví stromů. Ve vzdušných kořenech se dokonce nachází chlorofyl, takže při přístupu světla zde může docházet i k fotosyntéze. Díky stanovišti na vrcholu stromu má orchidej dostatek světla a vzduchu, to by u země v pralese, kde vládne šero, neměla.

Druhy, které my tak obdivujeme a pěstujeme jako pokojové rostliny, jsou tropické orchideje. Disponují obrovskou škálou barev, tvarů a velikostí květů. Původní druhy sběrači a objevitelé sbírali v zemích Střední a Jižní Ameriky, Asie či Indonésie a přiváželi je do skleníků v Evropě, aby uspokojili poptávku po těchto nádherných rostlinách. Jedním z velmi úspěšných cestovatelů a objevitelů nových druhů byl i český botanik Benedikt Roezl, po němž byly některé orchideje pojmenovány. Mimochodem, také jste v dětství četli knihu Lovci orchidejí od Františka Flose? Já ji milovala. Také by se mi tenkrát líbilo prolézat pralesem, škrábat se po skalách a šplhat po stromech a pochopitelně nalézat nejúžasnější orchideje, které přede mnou ještě nikdo neviděl.

V každém případě ty původní dovážené druhy byly přece jen poměrně náročné na konkrétní teploty a především

vzdušnou vlhkost, které mají ve své domovině. Díky mnohaletému šlechtění a křížení byly vypěstovány odrůdy, které mnohem lépe snášejí suchý vzduch v našich bytech a domech. Samozřejmě byly vyšlechtěny i nové barevné kultivary, které se v přírodě volně nevyskytují, a také různé kříženci.

Pokud si tedy koupíte nebo dostanete nějakou orchidej, je důležité nejdříve zjistit, co za druh to vlastně máte, protože se mohou lišit svými nároky na pěstování. Bude-li to náš starý známý Phalaenopsis, není se čeho bát. Jeho pěstování je velmi snadné. Vzpomeňte na to, odkud pochází, a to vám může být pomoci. Určitě ho zakoupíte v plastovém, možná průhledném květináči. Klidně ho v něm nechte, a aby se vahou nepřeklopil, vložte květináč do speciálního obalu pro orchideje. Je vyšší, aby přebytečná voda měla kam odtéci. Dají se koupit i obaly z průhledného materiálu, aby na kořeny mohlo světlo. Rostlinu umístěte na světlé místo, ale bez plného oslunění. Zavlažujte ponořením do vlažné měkké vody a pak nechte vodu okapat. To opakujte, až substrát vyschne, bývá to tak 1x za asi 10 dnů. Můžete občas rosit postřikovačem. Přihnojení se provádí především v období vytváření nového květního stvolu, a sice buď speciálním hnojivem pro orchideje, nebo klasickým hnojivem pro pokojové rostliny, ale 10x slabším roztokem, než je udáno pro ostatní rostliny. Nejlépe je používat kapalná hnojiva a do jejich roztoku květináč namáčet. Pokud po odkvětu květní stvol nezaschne, je dobré ho trochu zakrátit. Obvykle je schopen se rozvést a dále kvést. Pokud uschne, odstříhneme ho těsně nad listy.

Po delším pěstování se vytvoří vzdušné kořeny. Dokud rostlina dobře drží v květináči, klidně ji tak necháme. Pokud byste ale viděli, že původní kořeny v květináči jsou již suché a rostlina nedrží dobře, je potřeba ji přesadit. Vyjmeme ji, odstraníme všechny suché a uhnílé kořeny a přesadíme do nového substrátu, případně do většího květináče. Až budete kupovat substrát, dbejte na to, aby to byl ten správný, kůrový. Na trhu jsou i substráty pro terestrické čili zemní orchideje, jako je např. Paphiopedilum (střevíčník), ale ty mají trochu jiné vlastnosti.

Základem úspěšného pěstování orchidejí rodu Phalaenopsis je především tato zásada: zalévat méně než více. Přesto se

i při správném pěstování mohou rozmnožit škůdci. V domácím prostředí to bývají nejčastěji svilušky, třásněnky a červci. Na svilušky pomůže Omite a Nissorun, na třásněnky Decis nebo cokoli proti hmyzu. S červci bývá problém. Pokorně se přiznám, že já jsem s nimi boj prohrála, jelikož jsem v bytě nechtěla používat silné jedy a slabší nezabraly.

O orchidejích by se dalo mnoho psát. Nadšenci ochránci se sdružují do klubů a vyrážejí na obhlídky orchidejových nalezišť v Čechách a okolních zemích. Nadšenci pěstitelé se chlubí rozkvetlými okny plnými různých druhů orchidejí. Tam byste ten „nudný“ Phalaenopsis možná nenašli, protože ten umí pěstovat

každý, kdežto taková Cattleya, Oncidium, Brassavola, Vanda a tak dále, to je jiná. A nadšenci komerční pěstitelé vymýšlejí, jak vypěstovat co nejdřív, co nejvíc, co nejlevněji a následně jak co nejvíc, co nejdřív a co nejdraž prodát.

Orchideje zkrátka umí nadchnout spoustu lidí. Přeji i vám, abyste se nechali nadchnout jejich krásou. Ať už jemnou, skoro mikroskopickou dokonalostí těch našich českých orchidejí, nebo často okázalou nádherou tropických druhů či roztomilou růzností méně známých tropických droboučkových krás.

Olina Koláčková

Řekni mi ... Nevycházím s penězi

Dotaz:

Moje přítelkyně za mnou každý měsíc přichází s tím, že finančně nevyšla a že potřebuje půjčit. Vím, že kdykoliv jí půjčím, tak jí vlastně nepomohu, protože se problém jen posouvá. Ani moje případná jednorázová pomoc nic nevyřeší, za chvíli je problém s „nevycházením“ zpět. Co jí mohu poradit?

Odpověď:

Nevím, jak hluboký je váš vztah a nakolik jste schopné vzájemně si otevřít svou finanční situaci. Pokud ano, je možné nabídnout trvalou pomoc tím, že ji naučíte hospodařit a rozdělit finance tak, aby vystačila. Vy to určitě umíte, protože finančně vyjdete a ještě můžete půjčit.

Nejdříve je třeba sečíst příjmy a odečíst pevné výdaje (nájem, studium dětí, doprava, nejnižší částka na jídlo a domácnost...) a zjistit, kolik zůstává na

přilepšení stravy, zábavu, kosmetiku, oblečení aj. V tomto stádiu je nutné stanovit, co si přítelkyně může a nemůže dovolit, na co má nebo nemá.

Dále je velmi dobré výdaje si zapisovat a na konci měsíce udělat součet útraty za stravu, drogerii, dopravu, léky, oblečení, zábavu a probrat společně, ve které oblasti jsou zbytečně vysoké náklady a kde se dá ušetřit na mimořádné výdaje. Finanční polštář je dobrá věc pro „mimořádky“.

Zrovna jsem podobný problém řešila s jedním manželským párem a jsem moc ráda, že pochopili a přijali situaci takovou, jaká skutečně je. Rozhodli se, že si budou psát výdaje a na konci je společně vyhodnotí. Dohodli se, že v současném období mohou jet na dovolenou jen na sborovou chalupu, kde platí velmi málo. Aby neměli pocit chudoby, kdy si nemohou nic dovolit, dali si každý kapesné 300 korun na měsíc

a pozvou se navzájem na kafe.

Horší jsou situace, kdy se příjmy kryjí s nutnými výdaji, potom stačí nějaká mimořádná situace a člověk je v nesnázích. Pak je třeba pomoci.

Pokud je přítelkyně „utrácelka“, nedivá se na konec měsíce, nechce si nechat pomoci a přitom dluhy platí, pak je třeba zvážit, zda chcete přátelství zachovat i za těchto okolností, nebo risknete ochlazení vztahů, když jí nepůjčíte.

Vlasta Šimmerová

Tip na výlet

Lednicko-valtický areál

Dnešní tip na výlet by mohl být spíše inspirací na celou dovolenou.

Lednicko-valtický areál je od roku 1996 součástí světového kulturního dědictví UNESCO. Je to velmi rozsáhlý areál s množstvím historických staveb, které se nedají obhlédnout za jediný den. Pokud byste přesto chtěli vyrazit na jeden den a stačí vám vidět jen zámek Lednici, můžete samozřejmě jet autem a zaparkovat kousek od zámku. V případě, že budete chtít vidět víc, je téměř nutností mít s sebou i kola.

Mnohé památky jsou dostupné autem pouze částečně, z vyhrazeného parkoviště můžete pokračovat už jen na kole nebo pěšky. Pokud půjdete s malými dětmi nebo nejste nadšení turisté, cesta se vám bude zdát poměrně náročná.

Často je vzdálenost od parkoviště k samotné památce i pár kilometrů.

Pokud jste ještě nikdy nenavštívili zámek Lednici, doporučuji začít prohlídku právě zde. Také při prohlídce velmi rozsáhlého zámeckého parku oceníte, že máte po ruce kola. Zámeckým parkem se dá dojet na kole až k Minaretu, který je od zámku vzdálen asi dva kilometry. Minaret slouží jako rozhledna a je z něj vidět do širokého okolí. Při pěkném počasí se dá prý dohlédnout až do Vídně a spatřit vrcholky Svatoštěpánského dómu. Přímo u Minaretu je kotviště malých převozních lodí, které vás přepraví i s koly na druhou stranu k Janovu hradu.

Další den můžete navštívit Valtice. Zámek Lednici i Valtice vlastnili Lichtenštejnové. Lednice jim sloužila jako rekreační sídlo, kdežto barokní zámek Valtice jako rodinný dům. V blízkosti Valtic, asi 3 km od zámku, se nachází Rendez-vous, jinak také Dianin chrám, postavený v roce 1812. Je to empírový zámeček připomínající vítězný

oblouk starověkého Říma. Kolonáda je vzdálená asi 2 km od Valtic. Funguje jako vyhlídka a je přístupná v návštěvních hodinách. Od parkoviště je objekt vzdálen asi 1 km.

Dále můžeme doporučit:

Pohansko – nachází se asi 3 km jižně od Břeclavi. V samotné Břeclavi toho k vidění moc není.

Pohansko je empírový lovecký zámeček, poměrně vzdálený od parkoviště, takže opět přijde na řadu kolo. Byl postaven na místě kdysi obývaném starými Slovany. Objekt byl postaven podle návrhu slavného vynálezce tužky Hardmutha, podobně jako některé další památky v Lednicko-valtickém areálu.

Pokud se ocitnete na jižní Moravě v době tradičních krojovaných hodů, nenechte si tuto příležitost ujít. Podrobnosti o právě probíhajících hodech i místa konání vám sdělí v místních informačních kancelářích nebo je najdete na obecních vývěskách. Zážitek stojí za to a rozhodně se nedá srovnat s tím málem, co vám může zprostředkovat televize. Kroje jsou naprosto úchvatné, vypracované do nejmenších detailů, včetně bot. A lidé jsou při těchto akcích velmi pohostinní, nerozlišují, zda jste host nebo místní. Manželovi se nejdříve vůbec nechtělo na nějaké hody vyrazit, nakonec byl ale nadšený a fotil tak urputně, až mu došla baterie.

Šťastnou cestu!

Dana Horáková
foto Tomáš Horák -
FOTOHORAK

Módní koutek III - Styl pro ženy

V minulém čísle časopisu jsme probraly módní pravidla, co nám ženám sluší a jaké barvy jsou pro nás vhodné podle barevné typologie. Nyní vám popíšu další rozdělení, podle kterého jistě najdete svůj styl. Pokud se v některém z nich poznáte, budete opět vědět, co se k vám hodí, ale neznamená to, že byste si nemohly obléknout nic z toho, co tam popsáno není.

Já se třeba našla v klasickém stylu, ale v období mateřské dovolené jsem chodila více sportovně oblečená než v době, kdy jsem pracovala v luxusním obchodě v kostýmku a lodičkách. Celkově bych řekla, že jsem sportovně elegantní typ a nejsem jen vyhraněná klasika. Nyní mám nejraději džíny, barevné triko, nejlépe s kapucí a kšiltovku. Stejně ráda si ale obléknu i sukni a vysoké kozačky s barevně sladěnou šálou jako doplňkem, který v mém šatníku nesmí chybět. Snad vám tento díl módního koutku pomůže lépe se orientovat v tom, co vám sluší, a pokud hledáte svůj styl, můžete se inspirovat.

1. styl – Přirozená žena

Asi 168 cm vysoká, má ráda přírodní odstíny barev, široké střihy, střízlivou módu, na prvním místě je volnost pohybu.

Doporučení:

noste pruhy, kostky, bavlněné a lněné látky, vzdejte se vypasovaných linií a bižuterie. Hodí se k vám kamenné

korále, kožené pásky, náhrdelníky z přírodních materiálů, např. dřeva. V líčení méně znamená více! Používejte jen decentní rtěnku a jednoduchý střih vlasů.

2. styl – Sportovní typ

Vyšší a statnější postava, atletický typ, širší ramena než boky, máte ráda praktičnost a jednoduchost.

Doporučení:

volte světlé barvy, džíny, vyhněte se jednobarevným kombinacím. Horní díl noste přes boky. Z látek je vhodný len, hedvábí i bavlna, vhodná je kůže.

Decentní líčení očí a rtěnka stačí. Sluší vám krátké vlasy.

3. styl – Romantička

Většinou vysoká asi 165 až 170 cm. Má krásné lokny a ženské tvary, pas lehce zdůrazněn, typ „Pretty Woman“.

Doporučení:

Nenoste žádné fádní barvy a klasické střihy. Volte veselé odstíny, romantické kombinace barev, hravé střihy, halenky s nabíráním, sukně zdůrazňující pas, rustikální oděvy (podobné kroji), vlnité vlasy. V líčení můžete kombinovat barvy.

4. styl – Drobný typ

Vaše postava působí jemně a máte mladistvý vzhled. Výška do 165 cm.

Doporučení:

volte jemné tóny z vaší palety barev. Hodí se k vám měkké látky, hravé střihy, krátká bolerka. Vhodné jsou materiály jako hedvábí, viskóza, pleteniny a kůže; ze vzorů jen drobné květiny. Nenoste velký límeček! Krátké střihy prodlouží vaši

postavu; mikádo nebo jemné vlny na vlasech vám sluší. Líčení noste něžné, šperky malé, boty raději elegantní a jemné.

5. styl – Klasika

Oblékáte se spíš v dámském stylu a milujete přesnost! Váš obraz je nadčasový a elegantní. Máte štíhlou postavu, v jednoduchém střihu vypadáte přesvědčivě.

Doporučení:

KVALITA NAMÍSTO KVANTITY, vyvážené střihy se správnou linií pasu. Vyhybejte

se extravagancím. Volte tradiční barvy ze své palety barev, vzory drobné, doplňky jednoduché, ale kvalitní – šperky, hodinky, perlový náhrdelník. Vhodný je hladký účes, sestřížené vlasy, decentní líčení – a nepodřizovat se panující módě.

6. styl – Dramatický

Na ulici se občas postaráte o rozruch. V divadle se za vámi otáčejí. Nosíte odvážné barvy a kreace. Máte výrazný obličej, kostnatou postavu asi 168 cm a víc, dlouhé nohy jako manekýna.

Doporučení:

i v tlumených barvách působíte výrazně. Můžete nosit avantgardní modely, extrémní a asymetrické střihy, velké vzory – kostky i květy. Upravené a moderní vlasy, nápadné líčení je

dovolené! Také nápadné šperky, šněrovací vysoké boty a krátká sukně je skvělá kombinace.

Šárka Dvořáková

Jak vařit, když tělo potřebuje vitamíny, aneb celerové inspirace

Na jaře člověk jaksí přirozeně začíná konzumovat více zeleniny, aby si doplnil zásoby vitamínů, které mu v zimě chyběly. Než vám ve sklenicích a zahrádkách vyroste první ředkvička, musíte si vystačit se zásobami z komory či sklepa.

A víte, že například takový celer nemusíte dávat jen do polévky? Vynikající - a navíc velmi zdravý - je i v syrovém stavu, případně sterilovaný nebo vařený. Nechejte se inspirovat naším výběrem celerových salátů.

Celerový salát s dresinkem

Půl středně velkého syrového celeru nastrouháme na jemné nudličky.

1 cibuli nadrobno nakrájíme.

Do toho vmícháme dresink:

1 kysaná smetana, 2-3 prolisované stroužky česneku,

½ čajové lžičky plnotučné hořčice, vegeta, kapka sójové omáčky,

1 polévková lžice oleje, petrželová nať, trochu oregana, trochu mletého pepře.

Celero-mrkvový salát

1 celer

4 větší mrkve

2 kyselá jablka

1 majonéza (případně kysaná smetana nebo bílý jogurt)

zrající sýr

sůl, česnek

Nahrubo nastrouháme syrový celer, mrkev a jablka, přidáme na kousky nakrájený sýr a promícháme s majonézou anebo se smetanou. Podle chuti osolíme. Jestli máte rádi česnek, můžete do salátu přidat 1-2 stroužky česneku. Podáváme s pečivem.

Celerový salát s vlašskými ořechy

250 g celeru,

100 g mrkve

150 g jablek

20 g majonézy

6 vlašských ořechů

cukr, sůl, citronová šťáva

Očištěný a uvařený celer, mrkev a syrová jablka pokrájíme na jemné nudličky.

Pokapeme je citronovou šťávou, přidáme ořechy pokrájené na čtvrtiny a majonézu se sladkou smetanou.

Dochutíme trochou soli a cukru. Nejlepší je jako příloha k pečenému masu.

Desetiminutový celerový salát

V misce smícháme:

2 konzervy sterilovaného celeru (nejvhodnější je nakrájený na tenké krátké proužky), 1 konzervu sterilované kukuřice

(kupte měkkou a jemnou), 1 konzervu ananasu, 400g šunky (nakrájet na kostky nebo malé proužky), 4 natvrdo uvařená vejce (nastrouhat), 1 tatarskou omáčku (250 ml), 1 majolku (250 ml).

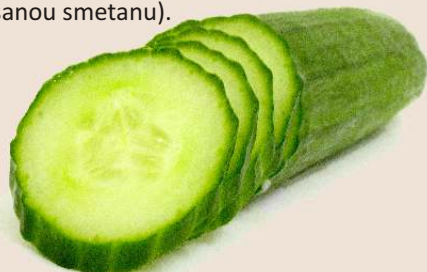
Podávejte chlazený.

Z daného množství surovin připravíte velkou mísu salátu. Jestli nechcete, aby utrpěla vaše linie, udělejte si poloviční dávku a namísto konzumace formou klasického majonézového salátu s chlebem si jím chléb pouze potřete.

Celerový salát s okurkami

1 celer uvaříme ve slané vodě s octem a bobkovým listem tak, aby se dal nastrouhat. Vychlazený nastrouháme na větší nudličky.

Přidáme sterilované rovněž na nudličky nakrájené okurky. Podle chuti přidáme sůl, vegetu, cukr, koření a majonézu (anebo kysanou smetanu).

Luštěniny jsou zdravé a mohou být i chutné. Mnoho lidí má ale jinou zkušenost. Často za to mohou předsudky nebo nevábné zpracování luštěnin ze školních jídelen. Máte recepty na úpravu luštěnin, která chutná vám i vaší rodině? POŠLETE NÁM JE!

převzato z časopisu Miriam 1/2012
Zpracovala Lucie Vomočilová

Tabita představuje

nová
generace

AKTIVITY V RÁMCI PROJEKTU NG:

1. modlitební podpora zaregistrovaných skupinek
2. mentoring pro zaregistrované skupinky
3. evangelizační materiály (NG Bible s příběhy českých teenagerů), kalendář NG, magazín, brožury, trička...
4. motivace a podpora studentů zapojených do projektu skrze vedoucí mládeže a koordinátory
5. vytváření prostoru pro zapojení studentů do media teamu
6. nabídka koncertů pro školy
7. pravidelné čtvrtletní zprávy sborům zapojených do projektu
8. krátkodobé stáže do dalších zemí v rámci mezinárodní studentské spolupráce
9. národní konference Nové generace
10. mezinárodní týmy do škol

PŘÍBĚHY ZE ŠKOL

Kdysi jsem si koupila Bibli NG, ale bála jsem se ji někomu dát, a protože nepatřím mezi ty velké a odvážné evangelisty, zavřela jsem ji na dlouhou dobu do šuplíku. Nedávno v našem sboru proběhlo setkání NG, na kterém byla mimo jiné řeč o projektu Bible do škol. Po celou tu dobu mi Bůh říkal, že chce, abych někomu tu Bibli dala. „Ale komu, Bože?“ Vtom mi ukázal na mou spolužačku. Nedávno měla narozeniny a nikdo ze třídy jí nic nedal. Začala jsem se za to hodně modlit a večer jsem volala kamarádce, jestli by se taky mohla modlit. Ráno jsem Bibli ovázala stužkou a celá „vystresovaná“ jsem šla do školy. Po obědě jsem jí tu Bibli dala. Poděkovala mi a Bibli rychle schovala do batohu. Trochu mě to mrzelo a měla jsem z toho různé pocity, ale modlila jsem se, aby si ji doma třeba jen na chvíli otevřela. Na druhý den za mnou přišla celá rozzářená a asi 5x mi poděkovala za super dárek! Plánuji si koupit další Bibli :o)

Bára

Za sebe coby vedoucího mládeže a podporovatele NG chci říct, že vidím, jak NG pomáhá mladým růst v opravdové učedníky. Je krásné týden za týdnem slyšet, kdo kde zase mohl vydat svědectví, jaké akce kdo plánuje a za které lidi mimo církev se kdo chce modlit. Naše země moc potřebuje lidi, kteří budou mít odvahu milovat a žít jako Ježíš. Těší mě, že takoví rostou.

Jirka

Před časem přijel na naši školu tým z New Yorku. Na setkání s nimi přišlo hodně dětí, ale nezdálo se, že by se něco zásadního stalo nebo že by se začaly více zajímat o Boha. Přesto jsme věřili, že to mělo smysl.

Za pár měsíců jsem se dozvěděl, že jedna spolužačka Petry, která chodí na skupinku, uvěřila. Chtěl jsem si to ověřit. Když přišla na skupinku, kterou jsme udělali venku na dece, abychom nebyli zavřeni ve třídě a mohli být více přístupní dětem, zeptal jsem se jí, jestli je věřící a jak uvěřila. Byl jsem v šoku, když mi řekla, že uvěřila, když tady byl tým z New Yorku. Ptal jsem se jí, jak se to stalo a ona říkala, že si vzala několik letáků, co tam byly, a když je četla, skrze tyto letáky uvěřila. Chce chodit na skupinky a hodně se zajímá o Boha.

Zároveň chci požádat o pomoc. Wiki má jeden zásadní problém. Její máma je proti tomu, aby chodila na skupinky nebo vůbec do církve, protože je proti křesťanství. Tím pádem chodí na skupinky, jenom když její máma není doma. Prosim, modlete se, aby Bůh jednal s mámou Wiki. Byli bychom moc rádi a pomohlo by to nám i Wiki. Věříme, že Bůh může jednat a měnit srdce všech lidí, i když se nám to může zdát nereálné.

Lukáš

NOVÁ GENERACE, STUDENTSKÝ PROJEKT NA ŠKOLÁCH

Česká republika patří mezi země, které se potýkají se špatným chováním žáků a narůstajícími problémy ve školství. Každý rodič si přeje, aby jeho dítě ve škole dobře prospívalo, mělo co nejlepší výsledky a později se uplatnilo na trhu práce. Naše školy žel nejsou jen místem, kde dochází k rozvoji intelektu, ale často také k prvním negativním zkušenostem v oblasti lidských vztahů. Koncept výuky je zaměřen na získávání informací a všeobecně chybí koncept pro rozvoj morálky a charakteru studentů. (Nutno říci, že jádrem výchovy má být rodina a škola má být nápomocna v tomto rozvoji.)

Poněvadž je práce ve školách z tohoto pohledu nedostačující, je pro eliminování zhoršující se situace nezbytné vytvářet prostředí a koncepty práce pomáhající k rozvíjení charakteru a morálních vlastností každého studenta. Z tohoto důvodu vznikl i projekt Nová generace.

Nová generace je tedy služba, která motivuje, podporuje a vyzbrojuje mladé křesťany pro evangelizaci v jejich vlastním prostředí, jakým je škola, kterou navštěvují. Cílem je naučit mladého křesťana být misionářem v rámci své generace. Motto projektu zní: „Moje škola, moje odpovědnost.“

Projekt Nové generace přináší do škol pozitivní přístup, a to skrze křesťanské studenty, kteří připravují aktivity sloužící k eliminaci patologických jevů. Věříme, že křesťané by měli být první, kteří poukazují na negativní jevy, jako jsou drogy, alkohol, šikana apod.

Tato studentská služba funguje na středních a vysokých školách. V některých případech se zapojili i žáci na základních školách. Jádrem celé služby jsou pravidelné modlitby a kreativní evangelizace. Pomocí zpracovaného, kreativního a zábavného programu se snažíme vést mladé křesťany k tomu, aby uměli připravit pro svou vlastní třídu aktivity, které prezentují poselství evangelia jako živé a schopné promlouvat do konkrétních situací mladého člověka. V rámci projektu se rozdávají Bible (Nový zákon) obohacené o příběhy českých teenagerů.

Celý projekt má mezinárodní charakter a v současnosti je podporován několika evangelikálními církvemi v České republice a mezinárodní organizací New Generation, která zajišťuje metodickou činnost, mentoring a poskytnutí základních materiálů.

ZAPOJENÍ DO PROJEKTU NG

Jsem vděčný Bohu za všechny, kteří nám pomáhají ať už v oblasti organizační, modlitební nebo finanční. V případě vašeho zájmu připojit se k práci na školách nebo odebrat pravidelně informace nás neváhejte kontaktovat na:

Mgr. Petr Rattay,
Národní vedoucí NG, 736 472 154
info@novagenerace.com
www.novagenerace.com

Petr Rattay

Křesťanské vzdělávání v regionu Frýdek-Místek

Také máte dítě ve věku, kdy uvažujete „kam s ním“, kam bude chodit do mateřské nebo základní školy? Každý milující rodič touží mít své dítě ve škole, v níž dostane co nejlepší péči. Gassmann ve svém spisku Děti a negativní vlivy doporučuje: „Přihlaste své děti, pokud je to možné, na křesťanskou školu (věrnou biblickým zásadám). Jestliže taková škola ve Vašem místě není, spojte se s jinými křesťany a založte ji.“

V naší zemi je takových škol jako šafránu a ani ve Frýdku-Místku žádnou nemáme. Proto vznikl projekt založení křesťanské školy (mateřské a základní), přestože dnešní doba není pro zakládání nových škol nijak příznivá. Rozhodli jsme se jednat ve víře a chystáme vše potřebné. Aktuálně mimo jiné zjišťujeme zájem. Škola by měla být zaměřena také na rozšířenou výuku jazyků a přístupná všem dětem bez rozdílu vyznání.

Pokud Vás náš projekt zaujal, můžete nám pomoci.

Na našich webových stránkách www.skola46.webnode.cz je vedle základních informací o projektu, kontaktu, otázek a odpovědí také dotazník.

Vyplněním dotazníku nám pomůžete posunout se dále. Budeme rádi za jakoukoliv formu spolupráce a podpory.

Michal Kříž

Inzerce

Příště tu může být i vaše inzerce. Podmínky najdete na str. 2. Nabízíme prostor pro inzerci jak textovou, tak grafickou. Žádosti zasílejte na etabita@etabita.cz

Křesťanská turistická agentura Mesites
již 15 let nabízí za skvělé ceny

ubytování
v apartmánech u moře
v Chorvatsku

www.mesites.cz

Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!

kata.mesites@seznam.cz ✂ info@mesites.cz
Skype: [katadohna1](https://www.skype.com/user/katadohna1) ✂ GSM: +385 915 659 536

AGLOW INTERNATIONAL

Národní konference AGLOW 19.4. - 20.4. 2013

COP, V Kolonii 1804, Nymburk

*Všechny mé dny jsou
u Hospodinově ruce*

pátek 19.4. od 19:00 do 22:00 hodin

sobota 20.4. od 9:00 do 17:30 hodin

Mluví: Carolyn Ros (autorka knihy s jejím svědectvím: Cesta z údolí nářků)
Alena Šelongová (národní prezidentka Aglow)

Semináře: Opravdu se o mě Bůh zajímá? - Janice Winnes
Manželské vztahy - manželé Šimmerovi
Důvěřovat Bohu ve 21. století. Je to možné? - Rút Vřeťonková
Kde je Bůh, když život bolí? - Carolyn Ros

Konferenční poplatek 200,- Kč. Platbu můžete provést převodem na účet: 441901349/0800, var. symbol. : 042013 nebo v hotovosti na místě. Doklad o zaplacení vezměte prosím s sebou na registraci.

Přihlásit se můžete online na http://www.aglow.cz/konference_narodni.html, nebo písemně na adresu: Jana Follerová, Nad Elektrárnou 36, 288 02 Nymburk, email: jana@foller.cz. Uzávěrka přihášek 10.4.2013

Informace: Jana Follerová tel. 608 331 668

Registrace začíná v pátek 19.4. 2013 od 17:00 v předšálí, v sobotu 20.4. 2013 od 7:30 v předšálí

Na konferenci bude možné zakoupit knihy, ručně vyráběné šperky, vitráže i další výrobky. Proběhne tam též autogramiáda, na které vám autorka Carolin Ros může zakoupenou knihu podepsat. Na konferenci Aglow se můžete přihlásit [online](#). Zde najdete i podrobnosti o konferenci.

Zveme vás na setkání Aglow

Pardubice
Don Bosko, Zborovské nám.
2018, vchod u kaple,
od 17.00 hodin
15. 4. 2013
20. 5. 2013
18. 6. 2013

Praha
Soukenická 15, Praha 1,
od 18.00 hodin
22. 3. 2013
17. 5. 2013
14. 6. 2013

Česká Lípa
Bývalá školka sídliště Špičák,
Dlouhá 2598,
od 17.00 hodin
22. 5. 2013

Kutná Hora
Bývalá MŠ Pleas,
ul. Trebišovská,
od 19.00 hodin
26. 3. 2013
16. 5. 2013

Teplice v Čechách
Chelčického 7,
od 18.00 hodin
29. 3. 2013

Kuřim
Penzion u mostu,
Legionářská 281,
od 18.00 hodin
29. 3. 2013

V příštím čísle

Kapesné - ano či ne?

V jakém věku a v jaké výši?

A co se děje s kapesným?

Přineseme výsledky průzkumu mezi mladými i názory některých rodičů.

Rozhovor na téma křesťanského školství
s ředitelem jazykového křesťanského
gymnázia BESKYDY MOUNTAIN ACADEMY

a další ...

ZASTAV SE

*Zastav se, postůj
co ti brání
abys jak země v jarním táni
rozprostřel k nebi
misku z dlaní
VĚŘIL, že do ní chce dát
tvůj Otec všechno, co ti chybí?
Není jak ty
On plní sliby
a tvé dny začnou přetékat*

Daniela Sedláčková